

K 513/974

Kezdes barátság! Régen nem írtam, nem átarsan
addig írni, míg szabadabb lélekkel nem írtam;
de ha én arra várok: igyekező nem kapod leve-
lemet! Az én házi csatáim néki ütöt, nagy is az évből
gát néhány óra van hátra, mivel költészem err
jólabb, mint ha néred író. Gondolom: hol az illyentek
dél, csendes de az én vidám közzébe gyűlni, de, az
néhánk nem divat! Mintha látnám: hogy te is ebből
is nagy költészet a hied, silveszer estejét minni mi.
Géza már elaludt, anyja vast, én a másikat próbá-
bam néred író. Néhánk senki, mi senki. —

Barátság! nem igyekező jól vagyunk, — néhány év óta
kapcsolatom már, hogy az epikus vége rendezem sor,
de sokkal inkább jobban volt minni jelenleg. Egy darab-
tig az a fejező arany évből volt esze: hogy ne-
ki háza van; e tekintetben, én sem okajom hogy
nagy legyen, magam is költészetem. Mintha a ka-
bad leírót beforná, Géza folytonosan beszél, szem-
kötök, az óvár, — nem írtam néki rajta, — igen hirtel-
en, míg keskenyeseen indított meg a barátság;
először homeopáthia caválék, az óvár-gömbölyök
előtöltötök, de a fene gyűltek meg; akkor varaz-
sáltak néki a feje; azra most már nem tud aludni;
mindeke hely ragad; de ez még senki, jobb fene-
re hirtelen hályogforma. (Akkor becsatlom); még most

gar kére, feltéve; mi len belöle? az a nyugá-
jussal habot ur isen mondaná meg! a mini már
most is hánya a fején er a gyermek mitör néi, a hogy
keresi mindegy a habudabb látsza és lenili vagy te-
mhi aranya fene an slébe fagyolrádó homálys:
engem annak gar látsza is négetlenül lehangol;
jóval ide barátom egy pár hó óia mintha küres
harapófogóval ientén csipredél volna hár a lelke-
mex. Vedd eker: hogy a kötelezően anis vidám
és erős lélelrel keljesimí kell; hogy kötelezően kár-
salvoni köinapi lellelled köinapi tányar felett örök-
meg örökig; s elgondolható a mi életünre. De még
ninn köinap an örömpokár, jönnek köilekára a
kalendariomok s más egyebet hogy én arjam el aróla,
a leginem elő a neurorologizás nagy orléjában a
pesti apocololat! Jönnek a perleptöt leveli, hogy:
versékell! vers is ismés vers! ne neves is bará-
tom! er usóbbi köinapeng engem a Jók kiást
idegöngésba hor; mástör eldöbsem hideg véivel,
most feltaradó menten vers-érvó level látsza.
Er a néj vereni köin! sunyi charutásny, zseb-
amrodás, zsebeli, kemseleűg ektora neuresben:
er barátom nem an organikus élet seader, gárdag
működés, er köjeleneg; is köhadás van,
melly élées harudra isen urfelen ouya a gombás.

De sán eleg is már lés lap a nyomonságnak?
Tehát leheljünk másként: verseimet nekém östör, ha ked-
ném, de gondolhatod illyen lelki állapotban hogyan lehet
az? Arrán meg bele is bolondulom. Neha egész köcsben
egyetlen egy jó darabot sem találol, arrán megzemben elhasá-
rozom magamban: mind meghagyni! egy köcs lenne peperegés;
egy Reget; egy Petélhet balladáis romáinord; de lyrai verseim
nem ajsát hi a kés köcsen; egybe nem fér, rosszbe remés;
nem tudok más eszénámi belől. A köcs köcsen nem a-
ról új, már köcsen rendeni. Menyiségre nére len ör
köcs, meg is ahig tudom, hogy len on végre is parépre.
Végre, az az eddig végre, egy gondolom: az 1° köcsben
marad valami elbélési ugyan egy az első köcs tanatma-
bol; a 2° díszan lyra; a 3° peperegés. 4° Reget. 5°
Elbélés szag. De már most, adhasom - e a És első köcs-
nel e örmes: Dalok? Ha adom: nem légy igaram. Kedd el
gát rednem frim crelestis heckenasi, ha meg 3 évig
fel nem folia. Arrán mi mondan arra?: én jó verseim
egy folvái újra dolgossam, egy brimyan jobb, de nem a
végi, nem az eredeti hogy vgy folgal. Mers simeléken
mondad és leveleiben hogy nálam stb vákorasi idéren
elő; köcsen igaram vem! nem az harasom! hanem az
ábratod rúlón köcsen ahig vau hemem elő valami jó;
pospor, igaram mondom, elpirilos ha olvasom; ei cradál-
Érva reiden megamvöl Te inad ere? hóval bele bolondul
sam az egyibe. Karimvöl ei Endelyivöl bepelem e
légy feles; az első az mondja: törbe feles! a másik:

Sóval tóra ara monda a mi se még oraisol is legyen
meggyőzve. Magam is ide állok. A forma olyan ten akku-
sás min a tied; nohípen az ég alatt nem tudorosa a
te versides, jentli egy meg min én, ara is tudom hány lap,
ara is hány for? a hetüres igaz nem tudom hányan van.
Nak. No Jánoska! csak nem mondhasod, hogy iriggyed vagyok,
már mindenfélre is selemben ugyan olvastam versides. Hód
nérd, még humoriralmi szerdet, minő Lévi: tudor minden pán-
Zei shepsece nélam, én aren nagyobbat nevessem, jogom rok,
már én is shepsece az usoltó fellei is.

Köfönöm az Emléklapot postléta, s egyenesen megfi-
ránom, hogy ind meg: mi hányzil a tiedből? hányesen leira-
tom. Miny lívet? én a Kapellanus.

Levairat volham. Egy kicsi bejelentés a tapasztalt
gyógyás abbakmával; Reserveve monda én: hogy se se se én
nem vagyok egészen közelesem igaz barátai. Reggel meg
hánsa; kibéricssem; te se foly neki enöl. Ö igazán jó' fűi.

Remese miklöröl nem tudh valami? Ha igen, ind
meg. En arosa bejűrebbes tem tudor róla. Palsóry Abriand
igen jól esné's föled egy pár sor. Hogy is jó'ra nyáim egy pár
napig ő is vendéjed arar lemi. Együtt meggint te, nyár elegje
ha... ha... ha...! Háa ara a magyar beszédem is
dolgoz mitor rapom már meg az ebalethé? Háa valami
Tórd Sándor a Sajtóban a férges almák irójához irván, ki-
ner is? mi ar? egy hangrid mintha a felkánadé Deliöfi
üdvörlelé. Nem irém, Janostán ara nezem magyarán meg!
Ömi holnap is, új év nejján, hogy egész évben jótat iskenem
a Léviá román affurypat, s föle is jót leveles vákarem. Itém
álljri meg beunacses! Boldog új évek!

szilveszter estején

igaz barátod